

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **Bc. P.K.**
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Martinem Bělinou
sídlem Pobřežní 370/4, Praha 8,

proti
žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad**
sídlem Na Popelce 2/16, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 23. 6. 2020, č. j. 59/2020-NBÚ/07-OP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým ředitel žalovaného zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Národního

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

bezpečnostního úřadu (jako správního orgánu I. stupně; dále též „Úřad“) ze dne 3. 4. 2020, č. j. 32430/2020-NBÚ/P, jímž žalovaný podle § 121 odst. 2 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“), rozhodl v bezpečnostním řízení tak, že osvědčení fyzické osoby se žalobci nevydává.

2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Žádostí ze dne 12. 11. 2018 žalobce požádal o vydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení důvěrné. Na základě této žádosti bylo zahájeno bezpečnostní řízení.
4. V průběhu řízení byl žalovaným zadán k vypracování znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie (PhDr. Jiří Klose, Ph.D. – dále jen „znalec klinický psycholog“) a z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie (MUDr. Vlastimil Tichý – dále jen „znalec psychiatr“).
5. Oba znalci předložili společný znalecký posudek ze dne 15. 1. 2020, v němž dospěli k závěru, že u žalobce z čistě psychiatrického hlediska nenachází duševní chorobu, poruchu, organické postižení centrální nervové soustavy, závislosti na alkoholu či jiné návykové látce. Konstatovali, že žalobce má celkově snížený intelekt do pásma hraničního podprůměru s tím, že výkonnost v úkolech zaměřených na komplexní výkonnost kognitivních dispozic, a především pak na jejich rezistenci v zátěžových podmínkách (časový stres, multitaskingové úlohy, rychlost reakcí), je snížena, reaguje chybově, zbrkle. Uvedli, že jde spíše o vlivy snížené intelektové kapacity v kombinaci s osobnostními rysy. Osobnost žalobce je výrazně akcentovaná, s naznačenými rysy histriónskými, emoční a afektivní lability, nevyzrálosti, sociální nepřizpůsobivosti. Emočně je nevyvážený, afektivně labilní, se sníženou úrovní frustrační tolerance, v zátěži pak se sklonem k impulzivní reaktivitě. Žalobce je sociálně nedostatečně ukotvený v primárních a dalších interpersonálních vztazích, je s tendencemi k egocentrismu a sebeprosazení, extravertně orientován, s tendencemi k sociálně manipulativnímu chování a jednání. Na druhé straně má dostatečně rozvinuty vyšší city, standardní hodnotový systém, celoživotní pracovní historii. Znalci uzavřeli, že shledávají z psychologického hlediska u žalobce takové osobnostní rysy, které by mohly vést, především v zátěžových situacích, k jednání, které by mohlo být v rozporu s pravidly a nařízeními potřebné pro výkon jeho profese. Jinými slovy, žalobce se v konkrétních sociálních konstelacích může chovat nebo reagovat ne plně standardně, hlavně sebestředně, nevyzrále, zbrkle, s nedostatečným zvážením dosahu svých rozhodnutí, které jsou často založeny v afektivním zpracování situace, čemuž přispívá i snížená úroveň intelektu.
6. Po shromáždění veškerých podkladů žalovaný shora označeným rozhodnutím rozhodl, že se žalobci osvědčení fyzické osoby nevydává, neboť žalobce nesplňuje podmínku osobní způsobilosti podle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně utajovaných informací. Žalobce trpí obtížemi, které mohou mít vliv na jeho spolehlivost nebo schopnost utajovat informace. U žalobce sice nebyla shledána duševní porucha nebo porucha osobnosti, nicméně jeho struktura osobnosti by mohla mít negativní vliv na schopnost zachovávat mlčenlivost nebo na schopnost a ochotu dodržovat uložené povinnosti. Žalovaný rovněž uvedl, že struktura osobnosti žalobce se projevila v průběhu působení účastníka řízení na Útvaru speciálních činností Policie České republiky.
7. Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce rozkladem, který zamítl ředitel žalovaného nyní napadeným rozhodnutím.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

8. Ředitel žalovaného uvedl, že podmínka osobnostní způsobilosti je podle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně utajovaných informací jednou z obligatorních podmínek pro vydání osvědčení a v případech stanovených zákonem se ověřuje na základě znaleckého posudku. Ve věci žalobce proto odůvodnění nesplnění podmínky osobnostní způsobilosti, které je součástí napadeného rozhodnutí, obsahuje především závěry znaleckého posudku. Vyjádření nadřízených služebních funkcionářů samo o sobě nepředstavuje nesplnění podmínky osobnostní způsobilosti, přesto však mělo pro dané bezpečnostní řízení význam.
9. Ke zpravodajským informacím ředitel žalovaného uvedl, že se jednalo o informace, které vzbudily pochybnost o osobnostní způsobilosti účastníka řízení a vedly žalovaného k ustanovení znalce. Osobnostní nezpůsobilost však byla ověřena podle § 13 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací na základě prohlášení k osobnostní způsobilosti a na základě znaleckého posudku. V daném případě přitom není žalovaný původcem utajované informace a tedy podle zákona ani nemá možnost změnit stupeň utajení, případně informaci odtajnit.
10. Ředitel žalovaného zdůraznil, že žalobce trpí obtížemi, které mohou mít vliv na jeho spolehlivost nebo na jeho schopnost utajovat informace. Znalec klinický psychiatr na otázku, zda byly zjištěny takové skutečnosti, které by mohly mít negativní vliv na schopnost zachovávat mlčenlivost nebo schopnost a ochotu dodržovat uložené povinnosti, jasně a jednoznačně odpověděl tak, že takové skutečnosti u žalobce byly zjištěny. Zároveň ale závěr o tom, zda žalobce splňuje podmínku osobnostní způsobilosti, může učinit pouze a právě jen Úřad, a to na podkladě znaleckého posudku. Není to tedy znalec, kdo konstatuje, zda jím zjištěné skutečnosti jsou obtížemi ve smyslu zákona o ochraně utajovaných informací.
11. Ředitel žalovaného uzavřel, že z vyžádaných podkladových materiálů zřetelně vyplývá, že u žalobce docházelo postupem času po psychické stránce ke změnám chování, které se projevovaly jeho stupňujícími se negativními reakcemi na jinak „banální“ situace a neadekvátním chováním ve vztahu k „pracovnímu kolektivu“, na což upozorňovali jednak nadřízení pracovníci ve svých hodnoceních a jednak psycholog Útvaru speciálních činností Policie České republiky. Znalci pak u žalobce shledali z psychologického hlediska takové osobnostní rysy, které by mohly vést, především v zátěžových situacích, k jednání, které by mohlo být v rozporu s pravidly a nařízeními potřebnými k výkonu jeho profese. V dané věci tedy existuje možnost ohrožení (tj. neposkytnutí náležité ochrany utajovým informacím) ze strany žalobce, a proto žalobce nesplňuje podmínku osobnostní způsobilosti stanovenou § 12 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně utajovaných informací.
12. K návrhu žalobce na provedení revizního znaleckého posudku ředitel žalovaného konstatoval, že podle stávající judikatury se k realizaci revizního znaleckého posudku přistupuje (pouze) tehdy, pokud existují mezi znaleckými posudky rozpory. To však není daný případ.

II. Obsah žaloby

13. Žalobce v žalobě předně namítá, že z napadeného rozhodnutí není zcela zřejmé, zda podkladem pro rozhodnutí byl pouze jeden znalecký posudek, oba znalecké posudky anebo také další podklady, které žalovaný vybral z listin založených v bezpečnostním svazku. Žalobce namítá, že si žalovaný neopatřil revizní znalecký posudek, ačkoli měl k dispozici dva znalecké posudky, jejichž závěry se liší. Žalovaný také nereagoval na to, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

znalci dospěli k rozdílným závěrům a bez vysvětlení přijímá závěr jen z jednoho posudku. Žalobce žádal o provedení revizního znaleckého posudku, žalovaný však sám provedl nekompetentní psychologické posouzení s výsledkem, že podle jeho názoru na straně žalobce existují „obtíže“, které by mohly vést k nezpůsobilosti žalobce utajovat informace. S takovým postupem žalobce nesouhlasí, neboť pro posouzení bezpečnostní způsobilosti je klíčové psychologické posouzení znaleckým zkoumáním.

14. Žalovaný dle žalobce nesprávně vyložil a aplikoval pojem „obtíže“ a tím překročil meze správního uvážení. Znalec při prověřování osobnosti žalobce zkoumal možnou existenci poruch osobnosti, ovšem své poznatky o žalobci pod žádnou klasifikovanou „poruchu“ osobnosti ani pod pojem „obtíže“ nepodřadil. Jestliže žalovaný nežádal od znalce vyjádření k existenci tzv. „obtíží“, tedy ani k existenci příčinné souvislosti případných „obtíží“ a jeho spolehlivosti a schopnosti utajovat informace, pak znalecký posudek nemůže sloužit jako podklad pro závěr o osobnostní nezpůsobilosti žadatele. Žalobce považuje za nemožné, aby si správní orgán opatřil znalecký posudek za účelem zjištění možné existence „poruch“ a ten používal pro závěr o existenci „obtíží“. Poruchy a obtíže jsou odlišné kategorie a znalec nebyl na tyto odlišné kategorie tážán. Nadto žalovaný není odborně způsobilou osobou k tomu, aby sám tuto otázku posuzoval a odstraňoval rozpory závěrů znaleckých posudků. Žalovaný tak vybočil z mezí svého uvážení.
15. Žalobce dále namítá, že žalovaný nesprávně vybíral a hodnotil důkazy, když při rozhodování vycházel pouze z „negativních“ informací o žalobci a řadu jiných důkazů bezdůvodně pominul. Nepoužití těchto podkladů je vadou řízení zejména za situace, kdy žalovaný opakovaně tvrdí, že rozhodoval na základě znaleckého posudku klinického psychologa a přihlížel také k dalším skutečnostem a podkladům obsaženým v utajovaném i neutajovaném svazku. Žalobce odmítá vysvětlení žalovaného, že se „z logiky věci“ prověřují především informace problematické, nikoli informace neutrální nebo pozitivní. Nelze tvrdit, že postačí opatrovat informace a důkazy k nevydání osvědčení. Žalovaný také provedl účelovou selekci informací obsažených v bezpečnostním svazku, což vedlo k nesprávným skutkovým závěrům. Selektivní výběr negativních informací žalobce demonstruje na zprávě Ministerstva vnitra ze dne 13. 8. 2019. Žalovaný přihlédl pouze k negativně znějící kapitole 1. Útvar speciálních činností, nikoli však k pozitivnímu hodnocení žalobce, které je obsaženo v kapitole 2. Útvar zvláštních činností. Navíc pro hodnocení žalobce je velmi významná (pozitivní) informace, že se služební hodnocení žalobce na přelomu let 2018 a 2019 výrazně zlepšilo. Dalším příkladem je postup žalovaného, který neučinil žádné zjištění ze služebních hodnocení žalobce, ačkoli je v rámci bezpečnostního řízení opatřil.
16. Žalobce také namítá, že žalovaný založil do bezpečnostního svazku řadu listin, čímž implicitně žalobci sdělil, že je považuje za relevantní důkazy ve vztahu k zahájenému řízení. Za této situace byl žalovaný povinen důkazy skutečně provést a hodnotit nebo v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč tak nečiní. Žalovaný byl před hodnocením důkazů povinen odstranit rozpory v důkazech, což neučinil.
17. Žalobce zpochybňuje, že žalovaný zakládá své rozhodnutí na neznámých informacích od zpravodajských služeb, jejichž věrohodnost nehodnotil. Rozhodnutí v části týkající se použití informace od zpravodajské služby je tak nepřezkoumatelné. Zprvce není zřejmé, zda informace zpravodajské služby vůbec byla podkladem (důkazem) pro rozhodnutí či nikoli. Žalovaný uvedl, že informace zpravodajské služby k rozhodnutí o nezpůsobilosti nevede. Zadruhé není zřejmé, co je obsahem informace od zpravodajské služby, kdy a od

koho byla informace získána a jak správní orgán hodnotil věrohodnost této informace. Žalovaný především nehodnotil věrohodnost (pravdivostní hodnotu) dané informace.

18. Žalobce konečně opakuje, že žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí neuvedl, jaké závěry činí z jednotlivých důkazů, jak hodnotí věrohodnost provedených důkazů a z jakých důvodů některé důkazy považuje za podstatné a jiné nikoli. Z rozhodnutí není zřejmé, zda podkladem pro rozhodnutí byl (a) jeden znalecký posudek, (b) dva znalecké posudky anebo (c) poklady založené v bezpečnostním svazku. Žalobce opakuje, že správní orgán opatřil podklady relevantní pro rozhodnutí a z nich pak vybíral jen ty, které vyhovují rozhodnutí o nevydání osvědčení.

III. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že nezadal vypracování dvou znaleckých posudků, ale jednoho znaleckého posudku, a to dvěma oslovenými znalci. Nesouhlasí s tvrzením žalobce, že uvedení znalci odpověděli na položené otázky rozdílně. Ze stejného důvodu žalovaný nemůže akceptovat námitku žalobce, že Úřad přijal závěr „jen z jednoho posudku“. Žalovaný poukazuje na jednoznačný závěr znaleckého posudku, dle něhož osobnostní dispozice resp. struktura osobnosti žalobce jsou takové povahy, že by mohly ovlivnit jeho schopnost zachovávat mlčenlivost nebo dodržovat uložené povinnosti. Zároveň žalovaný zdůrazňuje, že je to Úřad, který v rámci svého správního uvážení rozhoduje o vydání či nevydání požadovaného osvědčení.
20. Žalovaný připomíná, že bezpečnostní řízení je ovládáno principem vyloučení jakýchkoliv pochybností o bezpečnostní spolehlivosti a osobnostní způsobilosti daného žadatele, přičemž nedostatek spolehlivosti či způsobilosti může být dán již při pouhém podezření, že žadatel není bezpečnostně spolehlivý či osobnostně způsobilý. Na rozdíl od trestního řízení není bezpečnostní řízení ovládáno zásadou „in dubio pro reo“. V předmětných rozhodnutích tak nebyl žalovaný povinen uvést, jaká skutková zjištění učinil ze všech podkladových materiálů (které jsou shromážděny v bezpečnostním svazku žalobce) ani jak je hodnotil, neboť tuto povinnost v bezpečnostním řízení nemá.
21. Žalovaný opakuje, že informace zpravodajské služby nemohly „bez dalšího“ vést ke shledání žalobce osobnostně nezpůsobilým, ovšem stalo se tak v souvztažnosti s informacemi vyplývajícími ze znaleckého posudku.
22. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Replika žalobce

23. V replice na vyjádření žalovaného žalobce uvádí, že pro věcné posouzení věci není rozhodující, zda dva znalci vyslovili závěry svého zkoumání formou dvou znaleckých posudků nebo formou jednoho, ale podstatné je, zda jsou jejich závěry totožné. V dané věci jejich závěry totožné nejsou a nesoulad mezi závěry znalců měl být odstraněn vypracováním revizního znaleckého posudku.
24. Žalobce nesouhlasí se žalovaným, že nezískání prověrky nezasahuje do jeho základních lidských práv. Naopak, výsledek bezpečnostního řízení bezprostředně ovlivňuje pracovní pozici žalobce a zasahuje do jeho základního práva na svobodnou volbu povolání.
25. Žalobce opakuje, že žalovaný vybočil z mezí svého uvážení, když bez odborného podkladu vyslovil závěr o existenci „obtíží“, které mohou mít vliv na spolehlivost žalobce a jeho schopnost utajovat informace.

26. Žalobce setrvává na názoru, že žalovaný selektivně vybíral důkazy vyhovující jeho závěru a opomíjel důkazy svědčící opaku. Dle žalobce se i v bezpečnostním řízení uplatní obecné zásady správního řízení, které jsou uvedeny § 2 až 8 správního řádu.
27. Žalobce k utajovaným informacím uvádí, že pokud mají být podkladem pro rozhodnutí správního orgánu „chodbová a pomlouvačná tvrzení“, pak žádá soud, aby je v řízení odhalil. Pomluvy nemohou požívat žádné ochrany s odůvodněním, že se jedná o zpravodajské informace, které slouží k ochraně státních zájmů. Žalobce odlišuje svůj případ od věci Regner proti ČR a uvádí, že závěr o tom, že je přípustné před účastníkem řízení ukrýt obsah všech podkladů použitých pro rozhodnutí, není závěrem jednoznačným, když ze sedmnácti soudců hlasovalo pro zamítnutí stížnosti jen deset.
28. Žalobce navrhuje, aby soud provedl důkaz celým spisovým materiálem, který mu žalovaný předal. Tedy i utajovanou částí bezpečnostního svazku.

V. Argumentace při jednání

29. Žalobce i žalovaný při jednání setrvali na své dosavadní argumentaci a na ni odkázali.

VI. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

30. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
31. Podle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně utajovaných informací osvědčení fyzické osoby Úřad vydá fyzické osobě, která je osobnostně způsobilá.
32. Podle § 13 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací podmínku osobnostní způsobilosti splňuje fyzická osoba, která netrpí poruchou či obtížemi, které mohou mít vliv na její spolehlivost nebo schopnost utajovat informace.
33. Podle § 13 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací osobnostní způsobilost podle odstavce 1 se ověřuje na základě prohlášení k osobnostní způsobilosti a v případech stanovených tímto zákonem (§ 106) i na základě znaleckého posudku o osobnostní způsobilosti.
34. Podle § 106 odst. 1 pokud úřední osoba při ověřování podmínky osobnostní způsobilosti v případech podle § 13 a 83 zjistí skutečnost vyvolávající pochybnost o osobnostní způsobilosti účastníka řízení, ustanoví Úřad znalce k vypracování znaleckého posudku o osobnostní způsobilosti.
35. Žalobce v prvé řadě zpochybňuje závěr žalovaného o jeho osobnostní způsobilosti, resp. proces dokazování, jež vedl žalovaného k vyřčení tohoto závěru.
36. Soud musí předně odmítnout tvrzení žalobce, že žalovaný provedl „nekompetentní psychologické posouzení“. Jak vyplývá z obsahu žalobou napadených rozhodnutí, žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel primárně z obsahu znaleckého posudku, na základě kterého dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínku osobnostní způsobilosti, neboť trpí obtížemi, které mohou mít vliv na jeho spolehlivost nebo schopnost utajovat informace. Žalovaný byl přitom povinen uvedenou úvahu provést, aniž by tím jakkoli překročil meze svých pravomocí a své působnosti. Soud připomíná, že znalci je vyhrazeno

pouze zkoumání otázek skutkových, zatímco právní hodnocení náleží výhradně správním orgánům, potažmo soudům. V dané věci tak bylo povinností znalců posoudit osobnostní rysy žalobce, což také učinili, přičemž na základě jejich zjištění bylo následně na žalovaném, aby právně posoudil, zda žalobce trpí obtížemi, které mohou mít vliv na jeho spolehlivost nebo schopnost utajovat informace či nikoli ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací. Pokud by žalovaný nechával odpovídat znalce přímo na právní otázku týkající se kritérií osobnostní způsobilosti podle § 13 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací, jak požaduje žalobce, postupoval by nepřipustně a své rozhodnutí by zatížil vadou. Řešení této právní otázky (na kterou znalci nepřísluší odpovídat) je pouze na žalovaném s tím, že jeho závěry musí korespondovat se skutkovými závěry ohledně osobnostních rysů žadatele o osvědčení fyzické osoby, jež jsou předmětem znaleckého posouzení.

37. Jestliže tedy žalobce zpochybňuje výklad a aplikaci pojmu „obtíže“, zdůrazňuje soud, že bylo pouze a jen na žalovaném, aby tento neurčitý právní pojem vyložil a na základě tohoto výkladu posoudil skutkové okolnosti dané věci. A takto žalovaný postupoval.
38. Soud dále uvádí, že z § 13 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací plyne, že při určování osobnostní způsobilosti žadatele o osvědčení fyzické osoby má určité výsadní postavení prohlášení k osobnostní způsobilosti a znalecký posudek. Uvedené však nikterak nezbavuje Úřad povinnosti postupovat podle § 89 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací a přesně zjistit stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí tak, aby byla naplněna zásada materiální pravdy odpovídající § 3 správního řádu.
39. Uvedeného si však dle soudu byl žalovaný vědom, neboť správní spis obsahuje množství podkladů (listinných důkazů), které vedly k náležitému zjištění skutkového stavu věci. Obsahem spisového materiálu je nejenom vypracovaný znalecký posudek, nýbrž také vyjádření od dožádaných orgánů veřejné správy či soukromoprávních subjektů. Veškeré vyžádané podklady lze dle soudu hodnotit jako potřebné pro rozhodnutí vydané v bezpečnostním řízení, neboť na základě všech těchto podkladů mohl žalovaný posoudit, zda žalobce splňuje podmínky pro to, aby mu bylo vydáno osvědčení fyzické osoby.
40. Soud přitom musí vyvrátit tvrzení žalobce, že z napadených rozhodnutí nejsou zřejmé podklady rozhodnutí. Naopak v odůvodnění těchto rozhodnutí jsou podklady, na základě kterých žalovaný rozhodl, vyjmenovány: znalecký posudek, zpráva ze dne 17. 12. 2018, zpráva obsahující vyjádření nadřízených služebních funkcionářů ze dne 13. 8. 2019 a sdělení Oddělení psychologických služeb Policejního prezidia ČR a psychologa Útvaru speciálních činností (viz shodně s. 6 napadeného rozhodnutí ředitele žalovaného). Z tohoto přehledu vyplývá, že na základě především těchto podkladů žalovaný dospěl k vyřčeným závěrům, přičemž privilegovaným, avšak nikoli výhradním důkazem pro prokázání osobní nezpůsobilosti žalobce byl znalecký posudek. V tomto smyslu také správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že posoudil veškerá zjištění a skutečnosti a dodal, že poznatky ze všech podkladů (tj. nejen ze znaleckého posudku) dokládají, že žalobce nesplňuje podmínku osobnostní způsobilosti (viz s. 5). A rovněž tak ředitel žalovaného zdůraznil, že pro závěr o nesplnění podmínky osobnostní způsobilosti je stěžejním podkladem znalecký posudek, avšak odkázal též na ostatní podklady rozhodnutí (viz s. 6).
41. Jestliže žalobce tvrdí, že žalovaný založil do bezpečnostního svazku řadu listin a tyto jako důkazy měl následně provést a hodnotit, uvádí soud, že v rámci správního řízení dochází

k provedení důkazů právě tím, že jsou zařazeny do správního spisu. Není nezbytné provádět dokazování listinných důkazů podle § 53 odst. 6 správního řádu u těch listin, které jsou po celou dobu řízení součástí správního spisu (viz shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25). Ostatně pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu by z hlediska listiny samotné nepřinášelo žádnou „přidanou hodnotu“. Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že žalobce či jeho právní zástupce mohl kdykoli v průběhu správního řízení nahlédnout do veřejné části spisového materiálu a na listiny v něm obsažené reagovat. Podle § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací nejsou ustanovení správního řádu o dokazování, označování částí spisu a nahlížení do něj dotčena, vyjma oddělených částí spisu, takže i v bezpečnostním řízení platí obecná pravidla vztahující se k dokazování a k nahlížení do spisového materiálu dle správního řádu.

42. K naplnění skutkové podstaty osobnostní nezpůsobilosti dle § 13 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací u žalobce soud uvádí následující.
43. Soud souhlasí se žalobcem, že dle znaleckého posudku nelze u žalobce seznat možnou existenci poruch osobnosti. Zároveň však platí, že ke konstatování osobní nezpůsobilosti postačí, pokud posuzovaná osoba trpí obtížemi, které mohou mít vliv na její spolehlivost nebo schopnost utajovat informace. A v tomto smyslu soud dává za pravdu žalovanému, že na základě shromážděných důkazů je důvodný závěr, že žalobce takovýmito obtížemi trpí.
44. Znalec klinický psycholog ve znaleckém posudku jednoznačně uvedl, že *„psychologickým znaleckým vyšetřením byly u žalobce zjištěny takové skutečnosti, které by mohly mít negativní vliv na schopnost zachovávat mlčenlivost nebo dodržovat uložené povinnosti. Jedná se především o sníženou úroveň intelektových dispozic, jejich problematickou rezistenci v zátěžových podmínkách, které vedou k chybným rozhodnutím, s významnou interferencí emocionality do rozhodovacích procesů, a celkově výrazně akcentovaná osobnostní struktura s histriónskými rysy, rysy nezrálosti, sebestřednosti, tendencemi k sociálně manipulativnímu jednání.“* S tím také koresponduje závěr znaleckého posudku, že *„žalobce se v konkrétních sociálních konstelacích může chovat nebo reagovat ne plně standardně, tak, jak je popsána jeho osobnost, tedy hlavně sebestředně, nezrále, zbrkle, s nedostatečným zvážením dosahu svých rozhodnutí, které jsou často založeny v afektivním zpracování situace, čemuž přispívá i snížená úroveň intelektu.“* Obdobně se ve zprávě Ministerstva vnitra – bezpečnostního odboru ze dne 17. 12. 2018 uvádí, že žalobce podprůměrně odolával zátěži, při které projevoval podrážděnost, obtížně komunikoval a měl potíže se sebeovládáním (špatně zvládal emoce a byl velmi prudký). Podobně ve zprávě nadřízených služebních funkcionářů ze dne 13. 8. 2019 nadřízený Útvaru speciálních činností konstatoval, že se u žalobce projevovala velmi impulzivní a částečně agresivní povaha, přičemž ta se v průběhu doby zhoršovala. Rovněž tak si žalobce vytvářel „legendu o jiné osobní existenci“, v níž vystupoval v jiném postavení. K takovému jednání jej mohla vést jistá psychická dekompenzace, touha zaujmout a vytáhnout se. A stejně tak ze sdělení útvarového psychologa Útvaru speciálních činností ze dne 27. 8. 2019 vyplynulo, že žalobce se jeví jako člověk se zcela nedostatečným náhledem na své schopnosti a možnosti. Projevuje se u něj tenze, zlost a úzkost. Špatně zvládá sociální situace a lze očekávat dekompenzace psychického stavu v souvislosti se zhoršením zdravotního stavu nebo úmrtím rodičů či v jiných zátěžových situacích.
45. Uvedené skutečnosti svědčí závěru, že v případě žalobce došlo k naplnění neurčitého právního pojmu „trpění obtížemi, které mohou mít vliv na spolehlivost nebo schopnost utajovat informace posuzované osoby“. Žalovaný přitom správně vycházel primárně

z obsahu znaleckého posudku, neboť při posuzování osobnostní způsobilosti zákon o ochraně utajovaných informací stanoví, že osobnostní způsobilost žadatele musí být hodnocena též na základě znaleckého posudku, a to v případě, kdy úřední osoba zjistí skutečnost vyvolávající pochybnost o osobnostní způsobilosti účastníka řízení, což v dané věci nastalo. Je nabíledni, že je to právě znalecký posudek z odvětví psychiatrie, který přinese zásadní skutková zjištění, na základě kterých bude moci správní orgán zhodnotit právní otázku spočívající v posouzení osobní způsobilosti žadatele. A soud opakuje, že bylo pouze a jen na žalovaném, aby skutková zjištění obsažená v podaném znaleckém posudku podřadil pod obsah neurčitého právního pojmu obsaženého v § 13 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací, aniž by bylo chybou (právě naopak), že znalci konkrétně neodpověděli na otázku, zda žalobce trpí tímto typem obtíží.

46. Soud rovněž nesouhlasí se žalobcem, že správní orgán si opatřil znalecký posudek za účelem zjištění možné existence „poruch“ a ten používal pro závěr o existenci „obtíží“. V rozhodnutích o ustanovení znalce žalovaný jednoznačně vymezil, že znalece ustanovuje v rámci provádění bezpečnostního řízení o vydání osvědčení fyzické osoby s tím, že je nezbytné získat odborné znalosti z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, resp. z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie. Ani jeden ze znalců tedy nebyl ustanoven pouze a jen za účelem zjištění „poruch“ žalobce. Znalecké otázky pokládané znalci psychiatrovi sice byly formulovány tak, že směřovaly především k odhalení duševních poruch. Zároveň však v otázce č. 3 byl tento znalec tázan na náhled žalobce na své psychické obtíže, čemuž z logiky věci musela předcházet evaluace těchto obtíží. A znalec klinický psycholog byl výslovně tázan na to, zda byly u žalobce zjištěny znaky poruchy osobnosti, jiné duševní poruchy či příznaky svědčící pro psychické obtíže.
47. Ke znaleckému zkoumání v dané věci soud dále zdůrazňuje, že v řízení byl zpracován pouze jeden znalecký posudek. Neobstojí tudíž opakovaná tvrzení žalobce, že ve věci byly zpracovány dva znalecké posudky. Z obsahu spisového materiálu sice vyplývá, že žalovaný ustanovil dva znalce, a to jednoho znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie a druhého z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Oba tito znalci však vypracovali jeden znalecký posudek, který společně podepsali a opatřili svými znaleckými doložkami. Závěry uvedeného znaleckého posudku jsou přitom jednoznačné (viz s. 12 – 14 posudku a shora uvedená rekapitulace) a správnost těchto závěrů potvrdili oba znalci svými podpisy. Jakkoli soud souhlasí se žalobcem, že znalec psychiatr v odpovědi na jemu položené znalecké otázky opakovaně uvedl, že žalobce netrpí psychickými obtížemi (viz odpověď na otázku č. 3 a 5), v souhrnu i tento znalec přijal za adekvátní celkový závěr znaleckého posudku, že z psychologického hlediska jsou u žalobce takové osobnostní rysy, které by mohly vést, především v zátěžových situacích, k jednání, které by mohlo být v rozporu s pravidly a nařízeními potřebné pro výkon jeho profese. Uvedené a také další části diagnostického závěru byly pro žalovaného stěžejní, neboť zjevně podávaly celistvý obraz o osobnostní charakteristice žalobce tak, jak s ní souhlasili oba ustanovení znalci.
48. Za této situace nebylo povinností žalovaného ustanovit dalšího znalce k vypracování znaleckého posudku. Soudu je známo, že Nejvyšší správní soud opakovaně uvádí, že má-li k téže otázce správní orgán k dispozici dva rovnocenné, ale co do závěru odlišné znalecké posudky, nepřísluší mu, aby sám bez dalšího uvážil, který z nich použije pro rozhodná skutková zjištění a který nikoliv. Naopak je povinen odstranit jejich vzájemné rozpory a nesrovnalosti, a to především prostřednictvím výsledku znalce, popřípadě znalců obou.

Nevedly-li by tyto výpovědi k ozřejnění vzešlých nejasností, bylo by namíste přistoupit k dalšímu znaleckému zkoumání nebo reviznímu znaleckému posouzení (viz za všechny rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2019, č. j. 7 As 236/2018 – 49). Taková situace však v dané věci nenastala, neboť žalovaný nedisponoval dvěma protichůdnými znaleckými posudky, nýbrž pouze jedním, jehož závěr byl jednoznačný a nebyl zpochybněn ani dílčími odlišnostmi v jednotlivých odpovědích ustanovených znalců. A za této situace nebyl žalovaný povinen ustanovit dalšího znalce k vypracování znaleckého posudku. Ve věci byl dostatečně zjištěn skutkový stav, v důsledku čehož by bylo zcela nadbytečné a ne hospodárné zadávat vypracování revizního znaleckého posudku. Není přitom pravdou, že by žalovaný pominul odlišné odpovědi na některé otázky ze strany ustanovených znalců, naopak s obdobnými rozkladovými námitkami se ředitel žalovaného vypořádal (viz s. 8 – 9 žalobou napadeného rozhodnutí). Vyšel však z celkového vyznění znaleckého posudku a z odpovědí znalce klinického psychologa, který jednoznačně odpověděl, že u žalobce byly zjištěny skutečnosti, které by mohly mít negativní vliv na schopnost zachovávat mlčenlivost nebo schopnost a ochotu dodržovat uložené povinnosti. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný byl seznámen s obsahem znaleckého posudku a z něj citoval podstatné pasáže pro rozhodnutí v bezpečnostním řízení.

49. Jestliže žalobce poukazuje na skutečnost, že žalovaný se z obsahu spisu „vybíral“ negativní informace o žalobci, musí soud zdůraznit, že povinností žalovaného bylo zjistit, zdali případné udělení osvědčení žalobci neohrozí zájem na ochraně utajovaných informací. A je samozřejmé, že za tímto účelem žalovaný nevyhledával pouze pro žalobce příznivé informace, nýbrž i ty negativní. Soud přitom nemíní, že by v průběhu řízení žalovaný vycházel pouze z „negativních“ informací o žalobci. Tyto negativní informace však vedly žalovaného k pochybnostem nad tím, zda žalobce netrpí obtížemi, které mohou mít vliv na spolehlivost nebo schopnost utajovat informace. A jeho pochybnosti byly následně potvrzeny znaleckým zkoumáním, pročež žalovaný nemohl než žádosti žalobce nevyhovět. Žalovaný však dle soudu neprovedl selekci informací obsažených ve spise, nýbrž v rámci hodnocení obstaraných důkazů přihlédl k tomu, že byly opakovaně negativně hodnoceny osobnostní rysy žalobce.
50. Z podstaty věci přitom žalovaný do odůvodnění napadených rozhodnutí zahrnul především tyto negativní informace, neboť především ty zapříčinily, že žalobci nemohlo být vydáno osvědčení fyzické osoby. Dle soudu by bylo nadbytečné, pokud by žalovaný v napadených rozhodnutích dopodrobna rekapituloval veškeré získané podklady, neboť jeho povinností především bylo odůvodnit, z jakého důvodu nebylo možno žádosti žalobce vyhovět. Tímto odůvodnění napadených rozhodnutí odpovídalo parametrům stanovených v § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací, dle něhož se v odůvodnění uvedou důvody vydání rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se Úřad řídil při jejich hodnocení a při použití právních předpisů. Veškeré tyto náležitosti odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí splňují a žalovaný tak dostal svým povinností při odůvodnění vydávaných rozhodnutí.
51. Na těchto skutkových závěrech dle soudu nemohly nic změnit ani pozitivní hodnocení žalobce ve zprávě nadřízených funkcionářů Útvaru zvláštních činností. Soud nerozporuje, že v tomto hodnocení nebylo ohledně žalobce uvedeno žádné negativní hodnocení, což však neneguje negativní informace o žalobci obsažené v téže listině od Útvaru speciálních činností. Nadto nelze pominout, že z této zprávy vyplývá, že žalobce byl k Útvaru

zvláštních činností zařazen 12. 11. 2018 s tím, že od 7. 3. 2019 do vyhotovení zprávy (13. 8. 2019) byl v pracovní neschopnosti. Uvedená skutečnost dle soudu přináší pochybnosti, zdali vedoucí Útvaru zvláštních činností mohl náležitě posoudit osobu žalobce. A stejně tak na hodnocení osobnostní způsobilosti žalobce nemohlo nic změnit, že se jeho služební hodnocení na přelomu let 2018 a 2019 výrazně zlepšilo, neboť ani tato zjištění (či jiná zjištění o služebním hodnocení žalobce) nemohla převážet další zjištění týkající se osobnostních rysů žalobce.

52. K obsahu informací od zpravodajské služby, jež byly podkladem pro vydání žalobou napadených rozhodnutí, soud uvádí následující.
53. Soud předně musí odmítnout tvrzení žalobce, že z napadených rozhodnutí není zřejmé, zda informace zpravodajské služby vůbec byly podkladem (důkazem) pro rozhodnutí či nikoli. Již v prvostupňovém rozhodnutí žalovaný uvedl, že informace od zpravodajské služby vyvolaly pochybnosti o osobnostní způsobilosti žalobce, přičemž tyto pochybnosti ústily v zadání znaleckého posudku, který měl odhalit osobnostní rysy žalobce. A také ředitel žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že k osobě žalobce bylo v rámci příslušných úkonů provedeno šetření zpravodajskou službou, a to na základě jím uděleného souhlasu s tím, že výsledky šetření přinesly relevantní informace k osobnostní způsobilosti žalobce (viz s. 5). Zdůraznil však, že tyto informace, stejně jako další informace získané úkony podle § 107 a § 105 zákona, nemohly – bez dalšího – vést ke shledání účastníka řízení osobnostně nezpůsobilým, neboť osobnostní způsobilost se ověřuje podle § 13 odst. 2 zákona na základě prohlášení k osobnostní způsobilosti a na základě znaleckého posudku (viz s. 7). Z uvedených citací rozhodnutí dle soudu jednoznačně vyplývá, že utajované informace byly jedněmi z podkladů, na základě kterých žalovanému vyvstaly pochybnosti nad osobnostní způsobilostí žalobce, přičemž za účelem jejího posouzení zadal k vypracování znalecký posudek. Právě tento znalecký posudek pak představoval základní podklad pro vydání žalobou napadených rozhodnutí s tím však, že závěry znaleckého posudku korespondovaly s obsahem utajované informace. A proto žalovaný ve svých závěrech vyšel také z informací obsažených v utajované části spisu a na tyto odkázal tak, jak mu to umožňoval utajený charakter těchto informací.
54. K formě odůvodnění této části rozhodnutí soud odkazuje na § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací, podle kterého platí, že v odůvodnění se uvedou důvody vydání rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se Úřad řídil při jejich hodnocení a při použití právních předpisů. Jsou-li některé z důvodů vydání rozhodnutí utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se Úřad řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.
55. Zákon o ochraně utajovaných informací tedy velmi limituje žalovaného v tom, nakolik se může v odůvodnění svého rozhodnutí vyjadřovat k těm skutečnostem, které jsou důvodem vydání rozhodnutí, pokud jsou zároveň utajovanými informacemi. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 337/04, v bezpečnostním řízení musí do určité přiměřené míry ustoupit právo účastníka na spravedlivý proces před ochranou bezpečnostních zájmů státu. Ústavní soud uvedl, že „není jisté možné, aby byl NBÚ pod záminkou absolutního zachování procesních práv účastníka nucen uvádět ve svých rozhodnutích skutečnosti, které by mohly ohrozit zájem státu, efektivitu práce zpravodajských služeb či policejních složek, anebo bezpečnost jejich agentů či třetích osob“.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

56. Pokud tedy byla konkrétní jednání žalobce popsána ve zprávě zpravodajské služby, která je klasifikována stupněm utajení Vyhrazené, nemohl je žalovaný ve svém rozhodnutí uvést, aniž by tato skutečnost způsobovala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Nemluvě o skutečnosti, že žalovaný opakovaně uvedl, že ve svých závěrech vychází především z obsahu znaleckého posudku, který byl žalobci znán, takže žalobce mohl seznat, z jakých konkrétních důvodů byla zamítnuta jeho žádost o vydání osvědčení fyzické osoby.
57. Zároveň však soud připomíná, že procesní omezení účastníka bezpečnostního řízení, jemuž jsou legitimně znepřístupněny utajované informace, jsou vyvážena prostřednictvím specifické role správního soudu v rámci přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace. Právě s ohledem na to, že je to až soudní přezkum, který představuje vyvážení omezení procesních práv účastníka řízení, se soud s utajovanou informací přímo seznámil. Byl si přitom vědom závěrů judikatury, že představa, že soud uvěří zpravodajské službě, aniž by měl možnost si ověřit, že její tvrzení spočívají na skutečných a pravděpodobně pravdivých informacích, by znamenala rezignaci na kontrolní funkci správního soudnictví vůči veřejné správě.
58. Soud se tedy důkladně seznámil s obsahem utajované části spisu a v souladu s judikaturou posoudil relevanci a přesvědčivost zpravodajské informace, neboť „byť jde o podkladové akty, nemohou být zprávy zpravodajských služeb pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Žalovaný i správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení“ (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 – 40, a v něm citované rozsudky – např. již zmíněný rozsudek č. j. 7 As 31/2011 - 101 či rozsudek ze dne 21. 12. 20112, č. j. 7 As 117/2012 – 28).
59. Soud přitom shledal, že i obsah utajované části spisu svědčí závěrům, že žalobce nesplňoval podmínku osobní způsobilosti pro vydání osvědčení fyzické osoby, neboť informace zde obsažené korespondují s ostatními zjištěními získanými v průběhu bezpečnostního řízení a souhlasí s údaji, které byly ohledně duševního stavu a chování žalobce uvedeny v dokumentech, které byly žalobci v průběhu řízení přístupny. A soud nezjistil žádné skutečnosti, které by zavdávaly příčinu pochybovat o jejich věrohodnosti, a to právě s ohledem na skutečnost, že nikterak nevybočují z jiných poznatků o osobě žalobce, a to včetně znaleckého posudku. Z obsahu dokumentů obsažených v utajované části spisu také v dostatečné míře plyne, kdy a od koho předmětné informace zpravodajská služba získala. Celkově tedy dle soudu i tyto informace potvrzovaly správnost vyslovených závěrů. A v tomto smyslu se vyjádřil také žalovaný, takže soud musí odmítnout námitku žalobce, že se ředitel žalovaného nevyjádřil k pravdivosti utajovaných informací.
60. K návrhu žalobce, aby též utajovaná část spisu byla provedena jako důkaz při ústním jednání, soud uvádí následující.
61. Podle § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací platí, že Úřad označí okolnosti uvedené v odstavci 2, o kterých tvrdí, že ve vztahu k nim nelze zprostit mlčenlivosti, a předseda senátu rozhodne, že části spisu, k nimž se tyto okolnosti váží, budou odděleny, jestliže činnost zpravodajských služeb nebo policie může být ohrožena nebo vážně narušena; do oddělených částí spisu účastník řízení, jeho zástupce a osoby

zúčastněné na řízení nahlížet nemohou. V ostatním nejsou ustanovení zvláštního právního předpisu o dokazování, označování částí spisu a nahlížení do něj dotčena.

62. O oddělení příslušné části spisu rozhoduje soud, respektive předseda příslušného senátu, a to za předpokladu, že dospěje k závěru, že jsou pro vyloučení určitých informací z nahlížení do spisu splněny shora uvedené zákonné předpoklady (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, čj. 9 As 9/2010 – 94). Znepřístupnění informací v průběhu soudního řízení a jejich vyloučení z běžného dokazování tedy není automatické, ale nastává jen tehdy, pokud soud dospěje k závěru, že k vyloučení takovýchto informací jsou splněny zákonné předpoklady (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, čj. 7 As 117/2012-28, č. 2825/2013 Sb. NSS). Zákonným předpokladem pro takový postup je to, že by činnost zpravodajských služeb nebo policie mohla být ohrožena nebo vážně narušena.
63. Městský soud přitom opakuje, že měl v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení, tj. včetně utajované části bezpečnostního svazku a v ní obsažených písemností. Předsedkyně senátu však v nyní posuzované věci po seznámení se s utajovanými informacemi s ohledem na jejich povahu a obsah dospěla k závěru, že jsou splněny předpoklady pro to, aby část správního spisu, obsahující utajované informace, byla vedena odděleně a byla vyloučena z nahlížení, neboť by jejich zpřístupněním mohlo dojít k ohrožení či vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb a policie. Předmětné informace byly zpravodajskou službou označeny jako utajované, neboť jejich zpřístupněním by byl závažným způsobem ohrožen zájem zpravodajské služby, potažmo České republiky, na ochraně informací, a soud se s tímto konstatováním ztotožňuje. Dle soudu utajená část spisového materiálu obsahuje natolik citlivé informace vztahující se k žalobci, že není záhodno, aby mu byly k dispozici, přestože si je soud vědom, že jsou tím omezena jeho procesní práva. A soud pro úplnost dodává, že je nerozhodné, jakým konkrétním stupněm utajení byly informace klasifikovány, rozhodující je zejména jejich povaha, obsah, vztah k jiným osobám, neboť pouze na základě posouzení těchto atributů lze dospět k závěru, zda zpřístupněním příslušných informací může či nemůže potencionálně dojít k ohrožení či narušení činnosti v zákoně uvedených subjektů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, čj. 9 As 9/2010-94).
64. Zákonné podmínky pro postup dle § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací byly proto v posuzované věci splněny a žalobce tedy nemohl do utajované části spisu nahlédnout a tato část spisu nebyla přečtena ani v rámci dokazování v průběhu ústního jednání.
65. Závěrem soud uvádí, že uvedený přístup respektoval také Evropský soud pro lidská práva, který ve věci Regner proti České republice výslovně potvrdil, že stávající výklad § 133 odst. 2 a 3 zákona o ochraně utajovaných informací je v souladu s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Evropský soud ve svém rozsudku mj. uvedl, že potřeba zachovat utajovanou povahu předmětného důkazu podléhala po celou dobu v souladu s § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací soudní kontrole, což poskytuje další významnou záruku zachování požadavků spravedlivého procesu kladeného čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Na uvedeném nic nemění, pokud dané rozhodnutí nebylo přijato jednomyslně, neboť pro soud není závazný právní názor menšiny, nýbrž většiny soudců. A dle soudu jsou citované závěry plně platné též pro nyní posuzovanou věc.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

66. Soud tedy uzavírá, že podklady obsažené ve správním spisu a citované v napadených rozhodnutích ve svém souhrnu odůvodňují závěr, že žalobce nesplňuje podmínku osobní způsobilosti pro vydání osvědčení fyzické osoby. Žalobce postupoval správně, pokud žádosti žalobce o vydání osvědčení fyzické osoby nevyhověl.

VII. Závěr

67. Žalobce se svými námitkami neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
68. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2021

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.